(1) אל. נראה הבירור שיש פה כוונה לבור יחסי משפטים - בין התקרה ללוחות. נמשן אל המוקדה קיימן
האם זה הכרעה לבירור אלו הבאמה להגיע:

- הבעה לפי ס 2 לחוה"ח (כלל) בריבה לכלל-פניה (ב), עדות על שמיים ומסויימות: התקרה הטקס שיין
עדות לשמיים עדות מפני שאין מספיק מסויימות - שנו עדות לזה, (בפסק בשל המסעדות) ומדובר רק בהבמנה,
אין מנגנון נימן לטעון שיש פה במיות עדות שהרי פניה לבירור ומציגו את הנכס והמחיר, מלי להשאיר מקום לשיקול
דעת התקרה לבחור מיהן הלקוחות למי למכור ומיהן ~~[illegible]~~ בקלה לנכס אחד או מס שקל - כמו במכרז
(פנה הבאמה להגיע). מסויימות: לפי פסק הדינאי ג מן שקד יש לכלל דרישה מדר פרטיו מהמוכרים כלשה:
* # סיים המוצה - מדר ✓. # בתר המאמר והמחיר: המחיר נקבע - לא הנתה מומחיר המחירון - לא
מחיר קבוע מדבר אחד, מדבר שני יש מנגנון השלמה חוצה (פניה למחירון). גם בתר המאמר אינה מפיבים
מדבר אחד, מדבר שני נימן להשלים בתר ע"י עיקרון הבידיע האוניברסלי (פסק דר אנגליה) - אינה מכונה-
~~שהתקרה~~ מסוים לדר (מסומן דרך, כמוכן). # שמר הדברים - אין שם הלקוח, אין הבעה לבירור מספיק שם
הפסק-התקרה. # מוצרי הראות והמסירה: אין. התקרה - לא מוקדם דרישת המסויימות - אין הבעה!
תקינות - לפי פסק הדינאי נשיש עדות לזה נימן להשלים פרטים מהותיים! - נימן להשלים כאן לפי מנגנון השלמה
החוצה - פנה לרקנון המקדם, ואם שם לא מפורט תנאי תשלום - אז לפי תוך המאמר אז הנוהג הכללי (דרך
אמו דבר) - כלומר בתשלום אחד ~~[illegible]~~ המסירה. התקרה - כפיפות הבעה לרקנון המקדם מעבדה מאולם מדים
שאין זה והמוצרה הנה רק שלב ~~[illegible]~~ המוא - נפתח הקשר בין המשמש לחוצה - פסק הדינאי ג מן שקד.
הכרעת הדיון: לי נראה שאין פה הבעה מחייבת, אין אם יש, נתחן הם אין הבעה בלתי חוברת?
← הבעה בלתי חוברת: העדוע אינו יכול לחבר מראש שהבעה הנעה לדי הנכדע (הלקח). לפי גב שלו הבעה
שתחומה בזמן המקרה בה - "מקדע לחודשים בלבד" - הינה תמיד הבעה בלתי חוברת הנוגעת לנכדע
אם הנשאר להרהר בהבעה. לפי פרופ בוטש - לא תמיד יש לאמון לפי הנסיבות - התקרה: יש פה הבעה
לחודשים, אך לא הבעה מחייבת, ולכן ההבעה אינה בלתי חוברת. עוד נימן לטעון שלפי פסק דינאי דר נמן
עמידה על קיום הבעה (אלא בלתי חוברת) כאשר המוכר כבר אינו מעוניין יכול למחשב בעמידה על בכות שלו בלבד.
אין נראה שמדברת המקרה הזאת שונה מהמקרה שלנו - כי ההבעה הנוגעת אחרי שמשלבה תבר בו, ולכן לפנ.
אם אין פה הבעה, יש לאמון אין נימן לחוצר מהבאמה לחכיר? לסורה, יש לבטל את המקדע
באותו הדרך - לשם המוקדה בעתין. לאחר שבפסק דינאי ג דר נמן - אין דרך בקיטל באותו הדרך של
ההבעה. נימן לשאול האם בטל ההבעה לנכדע הנו פרישה ממוא שלא דרשה לה? לפי זה שלו -
שיקולים עקיפים (כמו מחיר נמוך יותר וכדו') הם שיקולים לגיטימיים להיות שהמוא. אך בפסיקה אנו רואים
(פסק בל הנין לדוגמה) שפרישה מסיבות של מחיר אינה מאפשרת לגיטימית ויכולה להיות פה הפרה של חובת
תום לפי ס 2 לחוה"ח (כלל) ← ובכל מקרה כאן נימן לחייב את התקרה שלא לחוצר בה מהבעתה (אם
בו הבעה) ולאחר לפי המחיר שקבעה - פסק שיכון עוקדים ג בפנין לדוגמה.

ה. בריאת החוזה: נראה שהחוזה והקיבול נעשו במשרדי החברה (לא קשור למודעה) וגם שהחוזה נחתם ומסוימות לפי המשך הדברים. (נקרא לו מערכת החוזה ה I)

טענות בבריאה: ① טענת טעות-ההטעה מאסר גל באוזן: יגל - יש פה הטעיה מאסר גל לגבי הבטחת לביטוח מקיף לתוכשיטים - נידון מאסר הידע של יגל לגבי המודעה. החברה - יש פה מידע שהלקוח יכל לגלות בדיקה עצה אל היה מפוטש בעיון (פסק שפנגלמן נ' כפנינק) ולכן אין פה חובת גילוי נוספת. המדיניות לפי ג' שלו אין לדרוש קיום מקי רמה מאסרת גבוהה מידי! לפי פסק סקטור נ' בכמה רואים שיש חובת גילוי בפי נאסר הבנונה יכל לגלות לדר, אם החברה ידעה שהקונים לא יודעים וכבוגה הסיר! בנוסף מעמן החברה שהטעה בגבולות העסקה בלבד (ס 4 ו-12) לתוהה כללי - שהרי עסק בשווי העסקה (מבחן הש אשר בפסק סקטור) ולכן בא נעים לתחום הסיכוי שלקחים הבדבר. מבחן הסיכון הרקבל בפסקה - (פסק שלבנר לשל). יגל - לפי פרופ פרידמן, הטעות לגלם אינה בתחום הסיכוי - וכה היה הטעה מכוונת ומאסר גל! שהרי לפי הנסיבות קיבל מאסר בגלוי. ← הבעיה היא שמעבר ההטעה יכולה לגרור רק ביטול החוזה בנסיבות שלהם, מה שיגל לא מעוניין. אך מאסר גל נכון לטרם לא סעדים אחרים (שנבון בהם בהמשך).

② טענת כפיה + עושק ומאסר גל - לגבי החוזה ה-II [בקבלת הביטוח המקיף ווותר על המחיר - שני מנגנוי החוזה ה I]. כפיה: רכיבי הכפיה - 1. קיום חוזה - ✓. ב. קיומה של כפיה - לפי פסק אלקסנדרה, כפיה יכולה לבוא גם כפיה כלכלית ולא רק פיזית. תוין הפסק מאוד נ' פנפורד, קיבל שני מבחנים לכפיה: # עוצמת הכפיה: האם קיימת חלופה סבירה אחרת? החברה - יגל יכלה שלא לקבלת הרחבים החדשים ולשלם לבד את הנזק של המטען. יגל - החברה ידעה שאין לי כסף ואין לי ברירה אלא לוותר לרחבים - אין חלופה אחרת, ויש פה מאסר גל! # איכות הכפיה - האם יש פגם מוסרי בהתנהגות בכפיה? החברה - אין פגם, להיפך - מטרת ליבון בקשלט לעבור לא עם הביטוח, למרות שלא היינו חייבים. יגל: יש פגם מוסרי, שהרי ניצלת את חולשתי כדי להתמקח מחדש אתרי כלפי - ישיטה לגיל לסכנות הדבה יתר בחלים קטנים. 3. קשר בין הכפיה וההתקשרות - הראיה בפסיקה שאלת הכפיה לא הייתה מספיקה להתקשרות. עושק: רכיבי העושק - 1. קיום חוזה - ✓. 2. מצוקת המתקשר - המצוקה היא כלכלית ולא שלום, נפשית, אין חוב נפשי. (ב שלו - מאסר נפשי כפיין לחוב אינקיטי ולא אדם מאוזן מסר נפשי). ג. ניצול המצוקה. ד. מאזן בלתי-סביר לטובת מצד אחד - אין אחרת מצד שני - יש ביטוח הוגם לחופשים. ← בכל מקרה נראה שלא מתקיימים כל הרכיבים לעניין העושק, אך ניתן לטעון שהחוב יגל יש עלה לברוח פיזית שנגרמו עקב הבריחה - לגרום לחיים את החברה לשלם על המנוע כאילו אדון יש אחריות על האוטו. החברה - פסק ענב נ' כל מוכיח שאין מקום לרבות מאסר גל כאשר עלות העושק אינה מתאלמת, כי אבל העושק מוגזם. אין ניתן לאמתן פסק זה מהחברה אלון - מפני שגם היה מדובר בעסקה חריגה בשוק ופה יש עסקה שנעשתה עת עוד לגמרי רבים בשאלה הקרה. תשם לב: יגל מדרוש את הפיצויים בפעולה לנזק שנגרם לרכב - למנוע (לא האונה) מכח ס 12 לחוק כללי שמפנה לס 10 בחוק-המוסר: שהרי מתבטא בקשר סיבתי ובפגם בין הנזק לבריחה: סבירות - אולם נראה את החוזה ה II. שני

תנאי החוזה ה-I, לא היה ברור לשלם לדר' לתקון המנוע. בפועל - החברה הייתה ברוכה לבסוף שהרכבת יכל להיעבר בשלום השנים הקודמות, ואולי אף בסבה בשל הפעולה ולכן הצדיקה לשלם את ה-50 אלף ₪ התאונה, כדי להיפטר מנציגי עתידים נוספים. בסיס קל בנין השנים קיבל שכל פיצוי המגיע סיבתית ובפועל יכל להינתן בסכום ה 12 - הפרת חוזה גלי המלא, ולא רק פיצויי שליליים.

הנבחן בשאלה: [illegible]

הנבחן מציע: נראה שנכון לבטל את החוזה ה-II בגלל אלמ הבסיה, כך שהחוזה ה-I חוזר לתוקפו, ואם הוא חוזר לתוקף, החברה יכלה לדרוש בחברה את הסכום שנלמה על התאונה (50,000) מכוח פיני עץ ולא במשפט - כלומר אינטרס ההשבה. נבחון אם כן לפרשנות החוזה ה-I:

מבחן החוזה: יש: אין חובת השבה של 50,000 משמיסיבות - 1. הפרה חוזה מבלי מאפשרת להיתנם לשלם את בגמר ההשבה מהנפגע (מסמן סיבויים) 2. ניתן להשלים את החוזה ה-I מכוח ס 39 חוק חוזים לתקן את החוזר בדיוטה המקל - מכוח הנטל לשמוון בין בחינה פרטי (בסיס קטגוריאלי) ובלי שיהיה מהברה בדיוטה בין קיבל שניתן להשלים חוזים נוספים שאינם בחוזה. החברה: אולם בסיס לפרסום מבקר השמה מכוח בה שכן יש פגיעה בחופש החוזים והמומחים הנבחרים. מאז כן, יש פה ופרו שלי, ולכן בחוסר (שם המבוטח שם הבנה לגבי הפגיעה לגבי הקבוע תנאי בה) תלמ בי מהיה הערכה ולא השמה.

הנבחן מציע - הרחבה: נראה שנכון יהיה להשלים את החוזה ה-I ולהשתמש לחוזים האחרים שנעשו עם הלקוחות האחרים, כך שיהיה חובה בין לבוטה מקל לחודשים ל ואל אין חוזה השלמה לחברה) ובין אחרים לשלש שנים - שם החוזה ה-II בוטל.

הרחבה לתנאי ה חקבון הנוחבקן:

1. האם יש פה חוזה אחיד והאם בה תנאי מקפח? נכון שלש חוזה אחיד כפוב בסמכות מלה. יש פה תנאים מקפחים לפי: ותבקש בה ע לחוק החוזים האחידים -

* פטור מאחריות עפ דין - סע 1.
* מניעת פניה לערכאות משפטיות - סע 7.
* מניעת בירור והרחבה מכוח דין - סע 6.
* מניעת בגבר באומן בלתי סביר מכוח החוזה - סע 6. (הרי השאלה מה החוזה כן שיפגל אחרות. האם הגבלה היא מניעה באומן בלתי סביר?).

החברה- יש תאורה הולמת בשם לה למלא תנאי החוזה - הנחה של לגיטי!

~~[illegible]~~ ← לא בטוח שבה חלם!

2. תנאי הוספה: האם הוראה היתה כפוי? יש: אין בגישה סבירה מסכים לחסרון ותיבוטן, יכן לגר הסנן את השאר לפי לתנאי ההוספה (בסיס מוצם). שהרי ההוספה

~~[illegible]~~ עסק היה מאוד בלבד, אמה כלל לא ראיתי!

הגברת: המלה הזאת מולדת עסקים ולכן מקסה.

יעל: גם המקרה לא היה מקסם, והתובעת לא הייתה אמת, והתנית פטור הוכה תפסה - שימוש בתנית הפטור במקרה שבו היא שימוש שלא כדין לא ולכן אסורה - בסדר יתן מלבד בפסק דין - יש פה חוקי בסיסי שהרי מניחה סניף לא נפגעת ויש בלתי מוסרית ונגדה את הקשר הציבורי - לוקח ד' לוין, ולכן בטלה גם אם לא מישהו בחוקים אחרים!

(לא ונמר הבאון, לא הסקתי לגון בטרנסה אלה כיצד סירוס) מוסמך לומר:

- האם המאורה היא הולמת? המבחנה - יש פה ביטול של כבר נוסף הנחה של ליצו ועוד ביטוח מקיף תנים, ולכן בזהי מאורה הלמה ואין מעשי מקסה. יעל: לפי ס' 4 (6) לחוק החוזים האחידים - אם סוג כבר באמן בלי סדר שניתנה ללקוח אם החבה - הכבר היא הנחה והביטוח המקיף, והסוג הזה בלי סדר - שהרי ובין המבחנה לאחרת בגלל ד' שניה היא כבלה סבירה, במיוחד כאשר המניע "הלך" לפי שהר הרוחה של הלקוח - לוקח יש פה נכס שיוכל מאוד הקרטרונים הרבים, ולכן לסיים את הכבר בהבדל היה באמן בלי סדר.

- גם אם מניית הפטור אינה מקסה, השימוש בו נעשה שלא בתום לב (כפי שהוכח עד כה) ולכן יהיה אסור לפי סעיף 39.

- חובת הסול - במקרה של פגיעה בקניין הציבור יש לבחון כבר לגבי מרכיב החובה ולסול בו מעשים. לפי סעיף פלוגמנו ד' לא ניתן להפריד בין חלקי חובה ולבטל את החלק הבסול ולאכוף את השאר בהתקיים המעשים הבאים: א. הבטלות לא תגרום לשאר החוזה. בינינו להפריד בין שני החלקים. ב. החוזה שיישאר אינו שונה באופן מהותי מכוונת הצדדים.

המבחנה: המעשי הנ"ל לא מתקיים כי לא ניתן לומר שהיינו שמחליפו בחוזה - לגמרי נוגעים את הטבעת והנחות אילו ידעתי שמניית הפטור הינה בטלה.

יעל: בסעיף לגון ד' לוין רואים שבית המשפט לא רק את הסעיף המונע סניף לעבירות בקניין הציבור - שבדי לא כבר בלי הוסרת לאמש אלה בכבר חוקי הסוגיה הלא בקניין הציבור, אלא את שאר החוזה. בסעיף מאוד רואים שבקניין הציבור אינה מפורטת עדיף לבטל פטור לא נכון בלי פגיעה בחשבון הקיסון, ונוסף לבטל גם מניית פטור מאוזנת, אלא את לא נעשה לגון מאורה הולמת.

לתוך השדה

ב. לפי ס' 25ר תובעת באקרקסן ברוש אישור ביומס. המובריס: היא ואין אישור לא השתללה
הסקה, ולכן יוסי יכול לקבל אותה מיד אך אמותו קניר - ס' 2(ב) לתוך הרשות המשפטית.
הקושי - גם אם הסקה לא השתללה יש פה תשר מול דמות - ולפי הלכה קלמר ל ביום שאלה יש
אמה בהתקשרות המונע את השתללות הסקה והסתמכות הצד השני עליה - נניח לחיים אכיפה. מצד
שני בפסק אלרוב נפסיד רבות שאם ניתן לקבוע פיצוי קיום ואין אינטרס מיוחד בקיבוע קיום
אין לקבוע פיצויים. לפי דעת דרק בפסק שלו - התובעת בכתב שעלה בין הצדדים הוא תובע
על משהו - שאישור ביומס הוא המשהו. (בגלל הדיעה שמקבלת בד בקבוצים בקיה). אבל כן יש פה
סיכול המקרה לפי ס' 38(א) שלמעשל אין בכח להמשיך אין - ולכן יש לחיות את אכיפת התובעה.
(שכן המובריס מנעו את אישור ביומס בכוונה). לעומתן נניח לומר שהיה פה תביעה נספת במשמעות
שהצדדים מתחייבים להמשיך אם עם הזמנים עד קבלת האישור ולא להתמנע מהסקה עכשיו
ביצועית. לפי הדעה השניה בפסק שלו - רק התובעה לבאקרקסן ברוש אישור ביומס אך ההתחייבות
לעשות סקה באקרקסן אינה אושרה אישור ביומס!

המובריס - 1. הדעה השניה אין לקבל. שהרי בה עובד את כוחות המחוקק. לתבן על הקטן מבני מסקנות
גדולות, והרי אם לא ניתן אישור ביומס מפני בעיות משפטי הסקה לא יהיה הצורך לחיות
את הקטן בפיצויים עקב הפרת של התחייבות! 2. אין פרשה שלא דומה לה - שיכול כלפי הוולנטרי. (בשלו).
נשלמה - הרשלנות בהפרה או הפרה בפועה של חובה על משהו מהלה הוא מעדים מנגדים - כלומר
להקביל את גמר הקיים (בעצם בו יבואה מן האולם, בו עקול בקבלת האישור של ביומס
ואינו בו תביעה בפועה ריקה - שניתן לברוש קנינה אכיפה + פיצויים (שכר טרחת עו"ד + נזקי נפש -
ס' בו לתוך הרכישה, נכס). ואם ביומס לא יתן אישור - אבל אין הפרה ואין הרכישה.
אך אם מדובר בחובה על משהו מפסיק: כלומר שהחובה בקל, אך אם הביומס לא יתן אישור
מאז אין החובה ומבטל מעלו אוטומטית - אבל יש מתלקחת מהן הרכישה. החוק לא מסדיר
בזה. ס' שלו: הוא ומדובר בחובה בקל יש לחת את הרכישה הרבלה להפרה - אכיפה, פיצויים
נכון. משה בלבד: לפי מדובר בחובה רבה, שהרי ביומס יכל שלא לאשרו - ואבל מה ההבדל
באכיפה?! אלו יש לעשות אבחנה מהחוק לבין משהו מהלה ולקבוע מעדים מנגדים בין לחובה
על מנת מפסיק - עד שמגיעה הקיום/אי קיום המהותי.
- אין לפי התקנה דס' 27(ב) לחוזה - בכלל כלל אישור עם חיקוק של צדדי שלישי הוא תנאי
מעלה, ולכן לא לגופו הפרשנות של הרכישה לתנאי מפסק זמן הבנה.